

31.5.20, Telecí, Svatodušní, sborové shromáždění

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Kéž ti vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí, ať hovoří o tvém slavném kralování, ať promluví o tvé bohatýrské síle, aby lidem uváděli ve známost tvé bohatýrské činy a slávu a důstojnost království tvého. Ž 145, 10-12

PÍSEŇ 611 není lepší

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, máme za sebou i před sebou zvláštní čas. Čas, který nám byl dán k tomu, abychom se taky na chvíli zastavili. Čas, který potřebujeme asi všichni i když každý trochu jinak. Čas, který přichází někdy zcela nečekaně, ale jindy jsme celý nedočkaví, když už to konečně přijde. Děkujeme ti za všechnu tvou péči. Děkujeme ti za každého z nás, koho nám přivádíš do života. A děkujeme ti za dar tvého svatého Ducha, který si dnes připomínáme a prosíme tě, abys nás jím provázel po všechny dny našeho žití na této zemi. Prosíme tě, odpusť nám, když to neumíme, prosíme tě, daruj nám svůj pokoj pro dnešek i pro den poslední. Prosíme tě, buď a zůstávej se všemi námi, i když se ti občas tak trochu ztrácíme. Prosíme, požehnej i našemu dnešnímu shromáždění. Amen.

1. ČTENÍ Kaz 3, 1-8

PÍSEŇ 440 ozvi se

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, to ty nás přivádíš jeden ke druhému. To ty nám dáváš poznat, jací jsme a s kým případně sdílíme své životy.

Prosíme tě za všechny, kdo nemají otce ani matku a jsou na tomto světě sami, prosíme tě za jejich rodiny a přátele.

Prosíme tě za všechny, kdo ještě mají otce nebo matku, ale nejsou s nimi jedno. Prosíme tě, veď nás jeden ke druhému.

Prosíme tě za celý náš sbor. Nejsme jen z jednoho místa, ale spojuje nás to, že jde o jednu věc, abychom všichni jedno byli, a to zdaleka nejen u tvého stolu.

Prosíme tě za kazatelskou stanici v Pusté Rybné, za její obyvatele i za faru, kde se nyní nemůžeme scházet, ale všechno má svůj čas.

A prosíme tě za kazatelskou stanici na Březinách, také za její obyvatele a za všechno, co se tam nyní děje a není toho úplně málo.

A prosíme tě za celé Telecí. Horní, dolní, střed i stráž, prosíme tě za to, abychom i my jedno byli, a to více než méně.

Prosíme tě, buď se všemi námi, když k tobě společně voláme tak, jak jsi nás to i naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem. Když dokonal očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje jménem, které mu bylo dáno. Židům 1, 3-4

POŽEHNÁNÍ Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvář a obdař tě pokojem. Amen.

PÍSEŇ 485 král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 14, 8-12

Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Ježíš mu odpověděl: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty mě neznáš? Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci. J 14, 8-12

Milí přátelé v Kristu,

chtěli bychom vidět nějaké výsledky. Chtěli bychom vidět, jak se lidé hrnou zvláště po té dvouměsíční karanténě do kostelů, které se i nám konečně otevírají, jak si konečně uvědomí, že život není jen o majetku, ale i o jiných hodnotách, chtěli bychom vidět, jak i nám celý sbor opět vzkvétá a že to těm lidem konečně došlo.

Co jim však mělo dojít? Že tu je i někdo jiný než oni, totiž Bůh Otec a s ním i jeho Syn a s nimi i jeho Duch, že tu je i nějaký kostel, který nás už dávno přerostl a že tu je i nějaký sbor, který jen čeká na své probuzení ze slavné a bohaté historie?

Nebo že jsme tu především my, kteří na bohoslužby přicházíme dřív než za pět minut devět, vždy připravení, dobře naladění a těšíme se na to, co nám farář opět poví pěkného a že toho bude.

Že se neohlížíme na ostatní, ale vždy jen na sebe, každého dalšího příchozího vítáme s úsměvem a zájmem, projevujeme to, že se rádi vidíme a tvoříme tak jedno společenství sboru v Telecím, Pusté Rybné a na Březinách.

K tomu je však ještě dlouhá cesta. Cesta od toho, co je vidět k tomu, co není nebo ještě není, cesta od hledání odpovědí k hledání otázek, cesta od vidění k víře.

A na té cestě skrývá se prosba učedníka Filipa, Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme! Jako by to těm učedníkům, ale podle všeho i všem lidem mělo stačit, jen něco ukázat, něco předvést, hlavně aby to bylo vidět a víc není potřeba. Jenže co když jsme, a to i my všichni, teprve stále na začátku? Co když je i ten rok, co tu já s vámi jsem, strašně krátká doba na to, aby něco bylo opravdu vidět. A co když to ani vidět být nemá, co když má všechno svůj čas a všechno to teprve přijde. Všechno má svůj čas. Zatím nám jen ukaž, co je v tom životě skutečně důležité a víc zatím není potřeba. Ukaž nám, že nás máš rád a víc nepotřebujeme. Víc, než kázání nás zajímá, abyste tu s námi žil, slyšel jsem hned ze začátku. Dlouho jsem nevěděl, co si o té větě mám myslet, až jsem si vzpomněl na jednu starou vysočanskou pravdu, rok si sbor odvyká od předchozího faráře, rok si zvyká na toho nového a až ten třetí čtvrtý jde něco dělat. A až tak po pěti sedmi letech lze něco říct.

Ale o mně to tu není. Je to tu o vás. A my všichni jsme stále na začátku.

Neboli tak dlouho jsem s vámi a ty mě neznáš? Ptá se Ježíš Filipa. Kdo vidí mne, vidí Otce. Jak tedy můžeš říkat: Ukaž nám Otce? Chceme ho vidět, chceme vidět výsledky, ale ne na kříži, ale hezky mezi námi, v jednom každém z nás, ve společenství, které tu tvoříme. Jenže kdo může o někom říct, že ho opravdu zná. To, co mě překvapilo ne snad nejvíc, ale určitě hodně, jak moc toho o tom druhém víme, ale prakticky vůbec se neznáme. Respektive co víme o druhých, aniž bychom je někdy poznali. A nejde jen o tu vzdálenost mezi horním a dolním Telecím, jde tu o princip.

Rozdíl mezi Prosetínem, kde kdysi farářoval můj dědeček a Telecím je ten, že v Prosetíně bylo všechno na jednom místě. Tady je těch míst asi pět a někdy to vypadá, že tu některé lidi zná jen farář.

Mezi věděním a poznáním je totiž obrovský rozdíl. Věděním je nekonečné, poznání je konečné. Znat svou historii je jedna věc, ale něco vědět o současnosti je věc druhá. Něco vědět o svém manželovi, manželce je jedna věc, ale skutečně je poznat je úkol na celý život.

Nevěříš? Tak to zkus a uvidíš. Slova a činy, slova, která vám mluvím, nemluvím sám od sebe, to Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky. Já nic, to Otec. Ten do mne zasel a vy nyní sklízíte. Ně-

co jako když nynější farář sklízí setbu po těch předchozích, z něčeho jde radost, z jiného spíš starost. Po mně se naštěstí nic sklízet nebude. Nějakou práci tu sice rozdělanou mám, ale dál už je to na jiných.

Věřte mi, já a Otec sice jedno jsme, ale to je taky asi tak vše. Důležité jsou totiž činy, ty jsou také vidět, jen ty vzbuzují víru a jen ty nás vedou i k Otci, neboť i on se na nás dopouští skutků, že se často ani nestačíme divit.

A co že Bůh činí tak velkého, že to až převyšuje i samotného Ježíše? Především nás učí milovat své bližní, a to přímo na svém Synu. Učí nás copak lásce, ale také etice, správnému jednání, mezi což patří i úsměv na tváři a důvěra, že se tomu druhému mohu svěřit se vším, co mě trápí. Něco jako svému Otci. Že i ten druhý je pro mě nějakým způsobem důležitý a že mi ho sesílá i sám Pán Bůh.

Ale učí nás také přemýšlet. A to především o celku. Nejen o jednotlivých částech, ale o celku. O celku života, o celku světa, o celku, který nás nutí nevěřit v to, co vidím, ale věřit v to, co nevidím. Neboť každý celek v sobě obsahuje obé, viditelné a neviditelné, proto je i někdy lepší věnovat se jen nějaké části, a to své části, neboť do toho dalšího už nevidíme, což je dobře. A to neviditelné už pak klidně nechte na někom jiném.

A co to znamená konkrétně? Ve sboru, odkud pocházím, jsem měl jeden čas za to, že má každý jeho člen, zejména teda pres-

byter, vždy odpovědnost za celek. Za odpovědností si stojím, ale s tím celkem bych už byl teď opatrnější. Není celek jako celek. I Ježíš ke svému Otci musel dojít postupně, aby je pak i lidé kolem nich mohli poznat už na základě jejich činů a s celkem je to podobné. Nemůžeme ho poznat hned a už vůbec ne jen svýma očima. I člověk, aby mohl být celý, je lépe, když je ve dvou.

A tak je to ne vždy, ale často i s naším poznáním celku. Nejde jen o to, co si myslím já, ale co si myslí i ten druhý. Nejde o to, kdo má pravdu a už vůbec nejde o to, podle koho má co být, ale co má skutečně být. Jestli rovnou čin anebo i nějaká myšlenka před ním. I k tomu nás má vést naše víra. Nejen k činům, ale také k přemýšlení.

A ne jen abychom měli o čem přemýšlet, ale abychom měli také dostatek podnětů. Jako farář se trochu bojím toho, abyste měli o čem přemýšlet, a to nejen v těch jednotlivostech, ale právě i v tom celku. Teď už se toho tolik nebojím, neboť jsem zjistil to, co kdysi spisovatel pro děti a mládež Karel May, že to myšlení se neodehrává v těch velkých pravdách, jako že něco řekneme, tak že to musí být i pravda, ale právě v těch malých. Na pravdu je totiž dobré znát obě strany, ale na tu malou, tu klidně i jen částečnou často stačí i jen částečné poznání. Takové to, co můžu vyslovit a nemusím nad tím nijak zvlášť přemýšlet.

Horší jsou ty pravdy, o kterých musím i chvíli přemýšlet. Pravdy, které se jaksi nabízejí sami i proto jsou tak velké a pravdy, jejichž vyslovení ani nic nestojí, jen si je jen tak někdy řekneme a tím to pro nás i končí.

Pravdy, jejichž začátek je úplně stejný jako konec a které jen opisují i naše vnitřní přemýšlení. Neboli takové výroky do prázdna. Ta skutečná pravda se však odehrává jedině v rozhovoru. Jen v dialogu, na což rád upozorňoval i filosof Ladislav Hejdánek, pravda se rodí v dialogu.

Moc bych si přál, nejen abyste měli o čem přemýšlet, ale aby se vaše myšlení rodilo i v rozhovoru s ostatními lidmi.

My jsme tu hodně sami. Samota nás obklopuje ze všech stran, kolem nás je často jen kilometrová zahrada a druhý člověk se nachází až někde za pátým stromem, jak na to upozorňuje i náš starosta a kdysi nad tím přemýšlel i farář Tomáš Bísek.

Že nás nepřerostly jen ty kostely, ale v podstatě i ta příroda. A nevidíme pořádně jeden na druhého, což je asi i dobře. Anebo vidíme, což je asi i špatně. To podle toho, jak to kdo bere.

Tak dlouho jsem s vámi a ty mě ještě neznáš? Pane, ukaž nám Otce a budeme spokojeni. Nám to takhle stačí a víc nepotřebujeme.

PÍSEŇ

452 za dar slova, 379 stvoř srdce čisté,